

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.500/2021/6.

A felperes: Felperes1, Alperes, cím1

A felperes képviselője: Dr. Ujvári Tamás Ügyvédi Iroda, cím

Az alperes: Alperes, cím1

Az alperes képviselője: dr. Molnár Arnold ügyvéd, cím2

A per tárgya: sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság: Város1i Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 2.P.20.529/2019/36.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az elsőfokú ítélet első oldalán a határozat száma helyesen: 2.P.20.529/2019/36.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

A 15.000 (tizenötezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a Alperesben töltött fogvatartása során 2018. évben három esetben vett részt szállításban: 2018. január 29-én Város1ra, 2018. február 19-én Város1ról, majd 2018. március 5-én ismét Város1ra szállították.

[2] Ezek a szállítások körszállítás keretében történtek, amikor minden alkalommal több fogvatartott egyidejű szállítására került sor. A szállítások során minden alkalommal személyi motozás történt, erre az alperesnél fenntartott étkezőhelyiségben került sor, melyen a körszállításban résztvevő valamennyi fogvatartott egyidejűleg jelen volt. Az ebédlőben levő oszlopok előtt mintegy nyolc-tíz asztal volt elhelyezve két sorban. A személyi motozás itt történt, azt fegyőr felügyelte. A fogvatartottaknak előbb alsóneműre kellett vetkőzni, majd ezt

követően az alsóneműt is le kellett vetni. Általában a fogvatartottaknak le is kellett hajolni, illetve guggolni. Aki a motozáson átesett, az felöltözve várakozott az ebédlő hátsó részében, amíg a többi fogvatartott motozása is megtörtént. A már motozáson átesett fogvatartottakat nem különítették el oly módon, hogy az éppen motozás alatt álló társaikat ne láthassák meztelenül, paraván és egyéb takarás nem volt. A felperes a fentiek szerinti motozáson esett át mindhárom alkalommal a körszállítása során.

[3] Több fogvatartott panasza alapján a Nógrád Megyei Főügyészség egyedi vizsgálatot végzett az alperesnél a körszállítások során végrehajtott személyi motozásokkal kapcsolatban. Az alperes parancsnoka a főügyészséghez írt 2018. március 19-én kelt válaszában nem cáfolta, hogy a motozások úgy történtek, hogy több fogvatartottnak egymás jelenlétében kellett meztelenre vetkőznie.

[4] A felperes 2019. szeptember 23-án az alperesnél 300.000 forint kártérítési igényt jelentett be a három alkalommal szemérem sértően és emberi méltóságot sértő módon történt motozás miatt. Az alperes a ügyszám2 számú határozatában a felperes kárigényét elutasította. Indokolása szerint csak az alapos motozás elvégzésével akadályozható meg, hogy az intézetbe tiltott tárgyak bejussanak, ez a büntetés-végrehajtási intézetek egyik kiemelt feladata. Ezen indokok az intézkedés jogszerű célját megalapozzák. Az elszenvedett motozás pontos körülményeinek leírása tekintetében a beadvány hiányos, illetve nem vagyoni sérelem nem állapítható meg.

[5] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére, melynek ténybeli alapjaként a kárigény-bejelentőlapra megjelölt adatokat adta elő. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-ára, 2:52. §-ára, valamint a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési eljárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 151. § (2) bekezdésére alapította. Nem a motozás szükségességét, hanem annak módját sérelmezte. A ruhátlanul mások előtt motozás gyakorlatát emberi méltóságot sértőnek tartotta, és arra hivatkozott, hogy az a felperes kiszolgáltatott helyzetével, csekély jogérvényesítési képességével, félelmével való visszaélést valósított meg. Az elszenvedett sérelem nem egyedi jellegű volt, azt három esetben szenvedte el. Irányadónak tekintette a Fővárosi Ítéltábla ügyszám4 számú ítéletében kifejtetteket, mely azonos tényállású jogvitában született.

[6] Az alperes alaki ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte. Álláspontja szerint mivel a kártérítési igényt elutasító határozatot az alperes 2019. október 24-én vette át, keresete elkésett, mert azt a nyitva álló 30 napos jogvesztő határidőn túl, csak 2019. november 26-án terjesztette elő. Érdemi védekezése szerint a személyi motozásra minden esetben a vonatkozó szabályok maradéktalan betartásával került sor, melynek célja az volt, hogy a büntetés-végrehajtási intézetbe a tiltott tárgyak bejutását megakadályozzák. Az általános gyakorlat szerint a bírói helyiségben került sor a motozásra, ott legfeljebb 2-3 főt motoztak egyszerre. Az ebédlőben csak nagyobb létszámú körszállítás esetén történt motozás, itt ténylegesen csak a motozás időtartamára kellett levenni az alsóneműt. Emellett arra is hivatkozott, hogy a felperes részéről elszenvedett sérelem nem alapozza meg a sérelemdíj megítélését.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes permegszüntetés iránti kérelmét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 100.000 forintot, kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 10.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezett arról is, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

[8] Alaptalannak találta az alperes per megszüntetésére irányuló kérelmét, mert a 30 napos jogvesztő határidő a jogi képviselő részére történt kézbesítéstől vehető figyelembe,

és az alperes a perben nem igazolta, hogy a jogi képviselő részére történt kézbesítés időpontjához képest is eltelt a jogvesztő 30 napos keresetindítási határidő.

[9] A tényállás megállapítása érdekében tanúbizonyítást folytatott le, és beszerezte más peres eljárásokból a 42.P.20.525/2019. számú ügyben keletkezett jegyzőkönyvet, a ügyszám7 és ügyszám8 számú jegyzőkönyveket. Rögzítette, hogy a Nógrád Megyei Főügyészség megkeresésének eredménytelensége miatt az ügyészi állásfoglaláshoz kapcsolódó iratanyag nem volt értékelhető.

[10] tanú10 és más tanúk vallomását a felperes hivatkozásaival egyezőnek ítélte meg a motozás körülményei tekintetében. Eszerint egyszerre legalább 10-15 ember motozására került sor, akiknek az alsónemű levétele után le is kellett hajolni, illetve guggolni, majd az oszlopok mögött várakoztak, amelyek nem voltak alkalmasak arra, hogy az éppen vetkőző fogvatartottakat kitakarják. Az alsónemű levetése során a tanúk szerint a fegyőrök nem álltak a fogvatartottak közé a takarás megvalósítása érdekében.

[11] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok között értékelte az alperes alkalmazottainak mint tanúknak a vallomásait is. E tanúk szerint általában 10-15 fő vett részt a körszállításban és egyszerre maximum hat asztalnál volt lehetőség a személyes motozásra. A fegyőr ekkor úgy állt a fogvatartott mellett, hogy szemérem sértés ne történjen. A már végzett személyeket az oszlopok mögé állították azért, hogy ne lássák az éppen motozott személyeket és 2018 márciusa előtt is előfordult, hogy paravánt alkalmaztak a motozások során.

[12] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetésével úgy ítélte meg, hogy mind a felperes, mind az alperes által bejelentett tanúk vallomásai nagyrészt egyezők voltak, azokban csekély eltérés volt tapasztalható. Ez abban a vonatkozásban állt fenn, hogy a fegyőrök a fogvatartottakat a testükkel egymás elől takarták volna és azt az alperes tanúi sem állították, hogy a paravánt megelőző időszakban más kitakarási lehetőség lett volna. Emellett az elsőfokú bíróság értékelte az alperes parancsnokának 2018. március 19-én kelt levelében írtakat, mely szerint csak ebben az időszakban került sor a paravánok rendszeresítésére. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a körszállításon résztvevő fogvatartottak egymást a személyes motozások során intimitást sértő módon alsónemű nélkül, meztelenül ne láthassák. Ezért megállapította, hogy 2018. március 19-ét megelőzően az alperesnél a körszállítások során történt személyes motozásra emberi méltóságot sértő módon került sor.

[13] A fellebbezés alaptalan.

[14] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el figyelemmel arra is, hogy a fellebbezést előterjesztő alperes a fellebbezésében úgy nyilatkozott, hogy tárgyalás tartását nem kéri.

[15] Az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését a jogorvoslati kérelem nem érintette, ezért az fellebbezés hiányában a Pp. 358. § (1) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

[16] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezéssel érintett körben a Pp. 370. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. Ennek során azt állapította meg, az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban, hogy a felperes vonatkozásában olyan személyiségi jogsértés valósult meg, ami sérelemdíj megítélését indokolja, ezért érdemi döntésével az ítéltábla egyetértett.

[17] A felperes a fogvatartása során, azaz közhatalmi jogkörben megvalósult személyiségi jogi jogsértés – 2018. január 29-én, 2018. február 19-én és 2018. március 5-én lezajlott körszállítás alkalmával történt motozás – miatt érvényesített sérelemdíjat az alperessel szemben. Ezért a kereset elbírálására a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség Ptk. 6:548. §-ában írt szabályát, valamint a Ptk. 2:42. §-át és 2:52. §-át együtt

kellett alkalmazni. Adott esetben a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti feltétel teljesült, mert a felperes motozásával kapcsolatosan jogorvoslat nem állt rendelkezésére. A felperes által sérelmezett intézkedés nem határozatban, hanem reálaktusban jutott kifejezésre, a büntetés-végrehajtási szerv előtti közvetlen igényérvényesítés pedig nem tekinthető a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslatnak.

[18] A kereset határidőben történt érvényesítésével kapcsolatos elsőfokú ítéleti indokokat az ítéltáblának erre vonatkozó fellebbezési hivatkozás hiányában is felül kellett bírálnia tekintettel arra, hogy a Bvtv. 143. § (2) bekezdésében írt keresetindítási határidő jogvesztő, ami azt jelenti, hogy e határidő elmulasztása esetében a pert a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontjára utalással a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján hivatalból meg kellett volna szüntetni.

[19] A felperest a kárigénye alperesnél történt bejelentése során jogi képviselő képviselte, ezért a határozat szabályszerű kézbesítésének időpontja a jogi képviselő részére történt kézbesítés napja. Az alperes nem vitatta azt a felperesi előadást, hogy az alperes határozatát a felperes jogi képviselője 2019. október 28-án vette át. A felperes – jogi képviselője útján – a keresetlevelet ehhez képest a 30 napos határidő letelte előtt terjesztette elő, ezért az nem késett el.

[20] A fellebbezés anyagi jogszabálysértésként a Ptk. 2:42. § (2) bekezdése és a 2:52. §-a megsértésére hivatkozott. Ennek körében ugyanakkor eljárási szabálysértést is állított: a fellebbezés az elsőfokú bíróság Pp. 279. § (1) bekezdésében írt mérlegelési tevékenységét támadta és arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlen következtetés nyomán állapította meg a tényállást és következtetett az anyagi jogi feltételek fennállására, mert a fogvatartotti körszállítások általános gyakorlata a konkrét esetben megvalósult személyiségi jogsértést önmagában nem igazolja. Amennyiben ugyanis a motozások általános gyakorlata be is bizonyosodik, abból még nem következik, hogy minden egyes esetben így történt.

[21] A felperes keresetének ténybeli alapja az volt, személyes motozására három esetben úgy került sor, hogy más fogvatartottak előtt kellett ruhátlanra vetkőznie. A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. Tekintettel arra, hogy a személyiségi jogsértés bekövetkezésének bíróság által történő megállapítása a felperes érdekében állt, a konkrét jogsértés megtörténtének bizonyítása a felperest terhelte.

[22] Az alperes az eljárás során nem vitatta, hogy a keresetben megjelölt napokon a felperes az alperesnél körszállításban vett részt és ekkor a motozására került sor. Azt sem tette vitássá, hogy a motozások végrehajtásánál volt olyan fogvatartott, akinek alsóneműjét is le kellett vetnie. Vitatta azonban, hogy ez minden egyes fogvatartott esetében alkalmazott gyakorlat lett volna, illetve, hogy erre más fogvatartottak szeme láttára került volna sor. Az elsőfokú bíróság a felperes indítványára a Pp. 322. § (1) bekezdése alapján beszerezte a Városi Törvényszék ügyszám8 (23. sorszámú irat), ügyszám6 (24. sorszámú irat), és a ügyszám7 (30. sorszámú irat) jegyzőkönyveit, melyek a hasonló tényállású folyamatban levő ügyekben meghallgatott tanúk vallomását tartalmazták. A más eljárásban felvett bizonyítás eredményének felhasználására a Pp. 270. §-ában írtak szerint került sor.

[23] Az elsőfokú ítélet szerint tanú1, tanú10, tanú11, tanú4, tanú9 tanúk – akik maguk is fogvatartottként voltak érintettek – vallomásai alátámasztották, hogy az alperesnél a körszállításhoz kapcsolódó motozások úgy zajlottak, hogy a fogvatartottaknak az alsóneműt is le kellett vetniük minden esetben, ennek során őket semmi nem takarta, a mezítelen fogvatartottakat a jelenlevő más fogvatartottak is láthatták. Az alperes állományába tartozó tanú3, tanú7 és tanú5 tanúk vallomása a felperesi tanúk vallomásától eltért annyiban, hogy az

alsóneműt nem minden esetben, hanem attól függően kellett levetnie a fogvatartottnak, hogy korábban találtak-e nála tiltott tárgyat. Elmondták azt is, hogy az alsónemű levetésének idejére a fegyőrök úgy álltak, hogy az adott fogvatartottat a többiek ne láthassák, valamint az oszlopok mögé állították a többi fogvatartottat (30. sorszámú irat 14., 19. és 23. oldal).

[24] A fellebbezés a fenti bizonyítékok okszerűtlen mérlegelését sérelmezte, mert álláspontja szerint azok a felperes által állított konkrét jogsértést nem igazolják. A Pp. 263. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben – törvény eltérő rendelkezése hiányában – alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[25] E jogszabályi rendelkezésekből következően az elsőfokú bíróság ítélete akkor tesz eleget a bizonyítékok okszerű mérlegelése követelményének, ha abból megállapítható, hogy az egyes bizonyítékokat milyen indokok alapján milyen bizonyító erővel értékelte, adott bizonyítékokat miért nem fogadott el, és a tényállás megállapítása mely bizonyítékok figyelembevételén alapul.

[26] Az ítéltábla ezzel kapcsolatban azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi döntéshez szükséges, rendelkezésre álló bizonyítékokat megfelelően és teljeskörűen számba vette. Az elsőfokú ítélet alapjául szolgáló tényállás megállapítása a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően történt, összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. Az elsőfokú ítélet indokolásából világosan kitűnik az is, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket az elsőfokú bíróság irányadónak vett.

[27] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása érdekében elvégzett mérlegelési tevékenysége során nem csak a tanúvallomásokat, hanem az alperes parancsnokának 2018. március 19-én kelt levelét és a Nógrád Megyei Főügyészség ügyszám1 számú levelében írtakat és a paraván elhelyezésének hiányát is értékelte, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnél a körszállítások 2018. március 19-ét megelőzően úgy zajlottak, hogy a személyes motozásra emberi méltóságot sértő módon került sor. Az alperes erre irányuló védekezése alapján figyelembe vette azt is, hogy a fogvatartottak oszlopok mögé állítása, illetve a fegyőrök által történő kitakarása nem volt alkalmas annak megakadályozására, hogy a fogvatartottak egymást meztelenül láthassák. Ezzel kapcsolatban a fellebbezés a helyszíni szemle elmaradását sérelmezte. Tekintettel arra, hogy az alperes helyszíni szemle tartására irányuló bizonyítási indítványt az elsőfokú eljárás során sem a perfelvételi szakban, sem utólagos bizonyítás keretében nem terjesztett elő, az elsőfokú bíróság a Pp. 2. § (2) bekezdésében írt kogens szabály alapján bizonyítást e körben nem is folytathatott. Az erre vonatkozó fellebbezési kifogás ezért alaptalan. A felperest ért jogsértést alátámasztja továbbá a ügyszám6 számú jegyzőkönyvben tanú tanú vallomása is, aki a felperest személy szerint is említette, mint olyan fogvatartottat, akivel együtt részt vett körszállításhoz kapcsolódó személyes motozáson. A tanú szerint a motozás az ebédlőben történt és a paraván alkalmazása előtti időszakban az alsóneműt minden esetben le kellett venniük.

[28] Mindezek alapján a rendelkezésre álló, felek által szolgáltatott bizonyítékok elsőfokú bíróság által történt értékelése okszerűtlennek nem volt tekinthető. Az elsőfokú bíróság a mérlegelés eredményeként a tényállást a szükséges körben helyesen állapította meg és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a személyiségi jogsértés a felperes esetében mindhárom alkalommal megvalósult.

[29] Az emberi méltósághoz való jog sérelme adott tényállás esetében akkor állapítható meg, ha olyan magatartás valósul meg, ami a jogsértés elszenvedője számára emberi mivoltában megalázó, emberhez nem méltó helyzetet teremt. Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy az alperes által megvalósított jogsértés a felperes esetében az emberi méltóság sérelmét okozta. Más személy vagy személyek előtt nem saját döntés alapján történő ruhátlanra vetkőzés, az intim testrészek mások számára láthatóvá válása alkalmas arra, hogy az érintett szeméremérzésének megsértését, szégyenérzetet váltson ki, ez pedig olyan megalázó helyzetet eredményez, ami az emberi méltóság sérelmét okozza. Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a sérelemdíj tekintetében figyelembe veendő körülményeket is, az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos érveivel az ítéltábla egyetért, az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a sérelemdíj iránti követelés elutasítására a fellebbezésben kifejtettek nem szolgáltatnak alapot.

[30] A fellebbezésben írtakra figyelemmel az ítéltábla utal arra, hogy jelen ügyben a felperes nem azt sérelmezte, hogy az adott időpontban vele szemben a ruházat eltávolításával járó motozást fogvatartottak, az szükségszerű és indokolt volt, a büntetés-végrehajtási intézetek és a fogvatartottak biztonságához fűződő kiemelt társadalmi érdeknek megfelelt. A kiegészített tényállás szerint a személyiségi jogsértés megállapítására nem a ruhátlanra vetkőzéssel járó motozás ténye, hanem annak szeméremcsúszó módja adott alapot. Ezért jelen ügyben az alapjogok Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében írt szükséges és arányos korlátozásának szempontjai a fellebbezésben írt érvelés alapján nem jönnek figyelembe.

[31] Alaptalanul hivatkozott a fellebbezés arra is, hogy a személyiségi jogsértést kizárja, ha a fogvatartottat az első között motozzák meg. A személyiségi jogsértés megvalósul abban az esetben is, ha volt legalább egy olyan fogvatartott, aki a felperest ruhátlanul látta. Nincs jelentősége annak sem, hogy a felperesnek le kellett-e guggolni vagy hajolni, hiszen a személyiségi jogsértés nem ezen, hanem azon a tényen alapult, hogy a felperesnek mások előtt kellett ruhátlanra levetkőznie.

[32] Amint arra a fellebbezési ellenkérelem is utal, a felperes nem állította, hogy az alperes eljárása számára lelki megrázkódtatást okozott, benne erős félelmet keltett volna, ezért a fellebbezés ezzel kapcsolatos érvei figyelmen kívül maradnak. Az pedig, hogy a felperesnek más fogvatartottak szeme láttára, utasításra valamennyi ruhadarabját le kell vetnie és így kell a motozásnak alávetnie magát nem hasonlítható össze azzal a helyzettel, amikor a tisztálkodás során a fogvatartott a saját döntése alapján kerül olyan helyzetbe, hogy ruházatát leveti mások előtt.

[33] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú ítélet első oldalán a határozat száma elírást tartalmazott, ezért azt a Pp. 353. §-a alapján kijavította azzal, hogy a határozat száma helyesen 2.P.20.529/2019/36.

[34] Az alperes a fellebbezési eljárásban pervesztes, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárás során felmerült költségeinek megfizetésére. A felperes az elsőfokú eljárás során csatolta a jogi képviselet ellátására vonatkozó megbízási szerződést, ami a másodfokú eljárásra vonatkozóan díjtételt nem tartalmazott. A fellebbezési ellenkérelemben perköltség igényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ára is alapította, ezért az ítéltábla a felperesnek járó perköltséget a 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján állapította meg figyelemmel arra is, hogy az ügy elbírálására tárgyaláson kívül került sor.

[35] A per tárgyi illetékfeljegyzési jogos jellege miatt felmerült, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint számított feljegyzett fellebbezési illeték

az alperes személyes illetékmentessége miatt a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2021. október 14.

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

dr. Tóth Gabriella s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró